

Společnost pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

2/2024

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro – České Budějovice

1. února 2024 | 15. ročník

25. ledna 2024: svatý Václav v obci Stránka (3 km východně od Mšena) na rozcestí směr Ledce a Chorušice. Zde slavíme pravidelně modlitební pobožnost a rozsvěcíme svíčku.

Snímek Zábaj Horák

Místní skupina v Praze

Z redakční pošty

V Praze 2. ledna 2024

Vážený pane profesore, pane docente, milí přátelé,

udělali jste mi hned na začátku roku velkou radost, že jste v Zrcadle církve zmínili moje ocenění vědeckou radou UK. Vřelé díky, Pán Bůh zaplat'. Jsem velice potěšen, když se dočítám, že se Společnosti daří dosahovat cílů, které si vytýčila.

Znáte moje stanovisko, že *církevní právo by mělo být organickou součástí povinných předmětů právnických fakult*. Vedle práva římského tvoří téměř celosvětový základ právních nauk, ať si nejrůznější oponenti říkají, co chtějí... Snad Pán Bůh dá!

Přeji Vám, aby tento celý nový rok A. D. 2024 byl požehnaný nejenom pro Společnost církevního práva a pro tento obor, ale i pro Vás, kteří jako vedení SPCP vykonáváte velký kus práce ku prospěchu nejen studentů, ale i církve.

S přáním všeho dobra a pevného zdraví

Váš

Jan Kotous

Mše svatá na první čtvrtek v měsíci pro právníky

Kdy: 4. ledna 2024 v 17.00

Kde: v křižovnickém kostele sv. Františka v Praze

Čtení: 1 J 3, 7–10; žalm: 98 (97)

Evangelium podle Jana, 1, 35–42:

Na druhý den zase Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne.

Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedli ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ to je v překladu Petr (Skála).

Kázání

Vážení přátelé, bratři a sestry,

všichni čtyři evangelisté nám zanechali zprávu o tom, jak se Ježíš Nazaretský, náš Pán a Spasitel, krátkou dobu před započítím své veřejné činnosti ve své domovské Galileji, a posléze i v ostatních částech Svaté země, odebral na jihovýchod, do krajiny v proláklíně kolem řeky Jordánu, blízko jejího ústí do Mrtvého moře. Stalo se tak v 46. roce po započítí přestavby jeruzalémského chrámu Herodem Velikým, jak se dovídáme z druhé kapitoly Evangelia podle svatého Jana, resp. v 15. roce vlády římského císaře Tiberia, jak to zaznamenal svatý Lukáš ve svém evangeliu, ve třetí kapitole. Když to přepočteme na náš kalendář, tak to bylo v roce 27 prvního století. Cílem Ježíšovy cesty bylo setkání Ježíše s jeho bratrancem svatým Janem Křtitelem, s nímž se Ježíš do té doby ještě nepotkal, a Ježíšův křest v Jordánu. O této události, vrcholící Božím zázračným přiznáním se k Ježíšovi, hlasem z nebe a sestoupením Ducha svatého ve formě holubice, čteme u všech evangelistů, a my si ji všichni již brzy připomeneme při oslavě svátku Křtu Páně, která letos připadá na neděli 7. ledna.

To, co jsme však četli před chvílí z Janova evangelia, je na křest Páně navazující událost, o níž nám svou zprávu podává pouze evangelista Jan. Jako v mnoha případech i tady Jan doplňuje všechny tři předcházející evangelisty a můžeme se právem domýšlet, že tak činil se záměrem doplnit své tři kolegy, jejichž dříve napsaná evangelia měl možnost si přečíst, jak se domníváme. Jan zařazuje událost, kterou popisuje v právě přečteném oddíle ze závěru první kapitoly svého evangelia, do druhého dne po křtu Páně v Jordánu.

Svatý Jan, obklopen dvěma z větší skupiny svých učedníků, ukázal v okamžik, kdy spatřil Ježíše jdoucího okolo nich na Ježíše a zvolal: Hle, beránek Boží. Označení Ježíše za Beránka převzal z druhého Izaiáše, který v babylonském zajetí těšil Boží lid vizí o tom, jak přijde trpící beránek, oběť za hříchy všech lidí.

Ti dva Janovi učedníci se nad Janovými slovy zamysleli, a protože to byli mladíci zvědaví, odpoutali se od Jana Křtitele a dostihli Ježíše. Ježíš se obrátil a přímo je vyzývá, aby mu řekli, co chtějí. Nevěděli, co povědět, a tak ho oslovili: Mistře, kde bydlíš? Titul Mistr byl dáván největším a nejvýznamnějším z rabínů. Ježíš je do svého dočasného příbytku pozval a tam s nimi celý zbytek toho dne hovořil.

V dalším textu se dovídáme, že jeden z nich byl Ondřej, syn Janův či Jonášův. A z dalšího vyplývá, že tím druhým byl Jan, syn Zebedeův, pozdější evangelista, učedník, kterého měl Pán ve zvláštní oblibě a který nám zanechal evangelium, z něhož jsme dnes četli. Z vrozeného studu zásadně v celém svém spise vynechává své jméno a my si ho domýšlíme ze souvislosti.

Hned další den svatý Ondřej, jehož východní křesťané nazývají Prvozvaným, podal zprávu svému bratru Šimonu a k Ježíšovi ho přivedl. A v ten okamžik pronesl Ježíš významné proroctví o tom, že tento Šimon se bude jmenovat Kéfas čili Petr, Skála, a už si můžeme v tichosti doplnit, že je to ta skála, na které je postavena Církev Kristova, první římský biskup, dnes papež. Zda byl mezi skupinou učedníků Jana Křtitele také Jakub, starší bratr Janův, a zda ho Jan rovněž k Ježíši přivedl jako Ondřej Petra, se evangelista již nezmiňuje, ale je to velice pravděpodobné. Při druhém povolání, kdy se všichni čtyři,

tj. Petr a Ondřej, Jakub a Jan, rybáři od Galilejského jezera, stávají z Janových učedníků učedníky Ježíše, nám všichni evangelisté podávají zprávu z počátku Ježíšova následujícího působení přímo u Galilejského jezera.

Buďme i my zvědaví jako Ondřej, Jan a Petr, studujme Ježíšův život a přivádějme Pánu Ježíši další učedníky. Zejména z našich řad, právníků, kterým je svěřen zde na zemi výkon spravedlnosti a řádné pořádání společnosti.

K tomu necht' nám dopomáhá všemohoucí Bůh.

Amen.

P. prof. Jiří Rajmund Tretera

Následné rozprávění v refektáři

Krátce jsme se už zmínili v našem Church Reporteru č. 1/2024 z 15. ledna 2024 o našem zdařilém setkání po mši svaté v refektáři kláštera. Dnes poodhrneme záclonu nad tím, o čem jsme si povídali.

1. *V první části* se jako vždy účastníci představili a pověděli, kde studují nebo pracují. Každý měl příležitost povědět něco zajímavého o tom, co dělá, a zeptat se těch druhých na to, co všechny může zajímat. Scházíme se tak už sedm let a máme radost vždy, když se naše řady rozmnoží o další účastníky.

2. *V druhé části* následovala vzpomínka na Zábojova tatínka *MUDr. Ivana Horáka* (25. 2. 1938 – 4. 1. 2007), za něhož byla mše svatá sloužena, neboť měl právě ten den výročí svého odchodu z tohoto světa. Otázky kladl prof. Tretera, který se znal se zesnulým dobře již od roku 1993, a odpovídal ten, kdo o svém otci toho ví nejvíce, doc. Záboj Horák.

3. *V třetí části* jsme se v duchu přenesli *do Mšena u Mělníka*, sídla významné *farnosti a farního obvodu (kolatury)* v mladoboleslavském vikariátu litoměřické diecéze. Záboj vyprávěl, co prožil od svého narození v roce 1975 na usedlosti, jejímž je dědicem a od loňského roku správcem, i v kostelích na Mšensku. Společně s otcem Rajmundem vyprávěl o společných zážitcích ze spolupráce s místním farářem Petrem Kothajem v posledních měsících.

Ze života MUDr. Ivana Horáka

Ivan Horák se narodil v roce 1938 v Praze na Královských Vinohradech v rodině JUDr. Jiřího Horáka (1909–1984), do roku 1951 advokáta. Jiří Horák byl jako student dvakrát zvolen starostou Spolku československých právníků Všehrd (1931–33). Oženil se s JUDr. Libuší Schrötterovou, dcerou ředitele České grafické unie a svého času viceprimátora hlavního města Prahy. Ta byla jeho účinnou pomocnicí v rodině i v práci. Pracovala v jeho kanceláři jako koncipientka až do jejího zrušení násilným zásahem panující moci.

V roce 1951 komunisté poslali JUDr. Jiřího Horáka k lopatě. Nucené stavební práce vykonával po devět let jako kopáč, pomocný zedník a později minérský šlepr

v národním podniku Baraba, mimo jiné také na stavbě Mostu intelligence v Braníku. Tam nuceně vykonávaly tvrdou manuální práci stovky předních českých vzdělanců, hlavně právníků. Posléze přešel na jiná povolání v závodech, a to až do odchodu do důchodu v roce 1974. I tuto práci si nakonec zamiloval. Jistě to nebyly jen existenční důvody, které jej vedly k tomu, že pět let přeluhoval. Pracovitost rodu Horáků a schopnost si vydělat se na něm projevila ve výrazné podobě.

Zábojova babička JUDr. Libuše Horáková po svém vyhození na dlažbu v roce 1951 nakonec našla místo v práci ve zdravotnictví. Dokonce během doby ještě vystudovala zdravotní školu a stala se diplomovanou zdravotní sestrou na dětském psychiatrickém oddělení. Někdy po roce 1968 konečně přešla na místo podnikové právničky! Své zaměstnání měla ráda a přeluhovala až do svých 75 let.

Postižení byli oba jejich synové. Staršímu Ivanovi komunisté nedovolili studovat na gymnáziu, naopak mu poslali výzvu k nastoupení do učení jako kotlář. Jeho otec Jiří jako rozený advokát, nyní dělník, poslal plamenný písemný protest proti rozhodnutí komunistických školských úřadů, a nakonec se podařilo, také díky rodinným známostem ze starších dob, že Ivan byl přijat ke studiu hry na pozoun na pražské konzervatoři.

Ivanovou posilou od dětství bylo činné vyznávání katolické víry. Již po roce 1945 se stal jako ministrant ve arciděkanském chrámu Nejsvětějšího Srdce Páně na Královských Vinohradech členem dětského sdružení Legio Angelica pod vedením P. Josefa Gabriela. Zde se naučil přesnému dodržování liturgických pravidel a potřebu je dodržovat stále zdůrazňoval i svým synům, které posílal ministrovat.

Po absolutoriu konzervatoře se Ivanovi podařilo dostat na večerní gymnázium a byl přijat ke studiu na Lékařské fakultě hygienické Univerzity Karlovy, tedy třetí lékařskou fakultu, která na rozdíl od prvních dvou platila za fakultu pro nekomunistické děti. Tam se seznámil se svou budoucí ženou, která se stala rovněž lékařkou. Oba bydleli spolu s Ivanovými rodiči v bytě v jejich domě v ulici Anny Letenské za Vinohradským divadlem.

Ivan Horák po dosažení doktorátu z medicíny pracoval po celý život jako chirurg. Po několika letech se dostal na kliniku plastické chirurgie Nemocnice na Královských Vinohradech a byl plastické chirurgii věrný až do smrti. Měl velkou zálibu v tomto svém povolání. Zvláště se specializoval na operace rozštěpu horního rtu. Ale také sešívání prstů na ruku řemeslníkům, kteří se vážně při práci poranili. Však měl mezi nimi mnoho známých, což v tehdejší melouchářské době znamenalo mnoho.

Ivan Horák nepřestal milovat ani své povolání pozounisty, které mu pomohlo existenčně přežít dobu studií. A tak denně po své práci v nemocnici chodil až do své smrti hrát po večerech na pozoun. Od konce 50. let byl členem vysoce prestižních orchestrů populární hudby Bartáka a Marata. Poté desítky let hrál v orchestru Divadla ABC, dokonce i po roce 1989.

Ivanův mladší bratr, nedávno zesnulý Záboj Horák, šel pracovat jako zedník a udělal nakonec stavební průmyslovou školu. Avšak v roce 1968 emigroval do Kanady, což byla pro rodinu další rána do kádrového profilu.

JUDr. Jiří Horák a jeho manželka Libuše jezdili často na tradiční rodovou usedlost ve Mšeně u Mělníka, kterou horákovský rod vlastnil již od 19. století a jednotlivé generace vybudovaly obě její budovy, rozsáhlou stodolu a dvě zahrady se 40 ovocnými

stromy. Když v roce 1960 zemřel jeho otec Václav Horák, hlavní budovatel usedlosti za první republiky, stal se JUDr. Jiří Horák jediným jejím vlastníkem. Ta se ovšem zásahem komunistů dostala do úděsného stavu. Do hlavní budovy byli nasazeni nájemníci, zpočátku tři, nakonec dva. Horákovi směli bydlet jen v části prostor přízemních hospodářských stavení. Ale aspoň zahrady zůstaly v jejich výlučné péči. Pěkně se na nich nadřeli. Ale rádi. A MUDr. Ivan Horák se mohl věnovat své vášni: pěstovat kuřata pro výstavu svazu chovatelů drobného zvířectva.

Do toho se narodili v 70. letech Ivanovi synové Záboj a Ondřej. Ti prožívali se svými rodiči velkou část svého dětství i mládí právě zde, ve Mšeně. Oba přijali ve mšenském farním kostele svatého Martina první svaté přijímání, z rozhodnutí svého tatínka ministrovali a Záboj byl v roce 1993, těsně před nástupem studia na právnické fakultě, birmován litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem. Svě syny MUDr. Ivan Horák poslal již v dětství na judo, aby poněkud ztlumil jejich živý temperament. Záboj se dokonce stal reprezentantem starších žáků za svůj sportovní oddíl. A oba syny strhával, aby se spolu s ním věnovali jeho další vášni: turistice. Často jezdili a chodili celé dny od kostela ke kostelu, od hradu k hradu, od skály ke skále.

MUDr. Ivanu Horákovi jeho sangvinická nátura nedala, aby se po sametové revoluci nevěnoval činnosti pro věci veřejné. Stal se členem rady a zastupitelstva městské části Praha 2 za Československou stranu lidovou.

V letech 1998–2000 pozval třikrát o prázdninách na návštěvu do Mšena Zábajova učitele doc. Jiřího Rajmunda Treteru a velkou část času spolu věnovali turistice.

Po smrti Ivana Horáka v roce 2007 přešlo rodové sídlo ve Mšeně na základě dohody dědiců na Zábajova mladšího bratra Ondřeje, který pak bydlel střídavě v ulici Anny Letenské na Vinohradech a ve Mšeně. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vykonal jen málo úkonů pro údržbu, přesto, že měl volnou ruku, neboť právě v roce 2010 se konečně poslední komunisty nasazení nájemníci odstěhovali. Od svých nedokončených studií se Ondřej zajímal o architekturu, a tak aspoň o dokončení oprav střech se postaral, také o některé podlahy a hlavní vrata. Když v loňském roce ve věku 46 let zemřel, zůstala celková rekonstrukce objektu i zahrad na Zábajovi, který se do ní od září 2023 s veškerou vehemencí pustil.

Jakou tečku uděláme za vzpomínkami na služebníka Božího Ivana Horáka? Snad to nejlépe vyjádříme textem připravené pamětní desky, kterou má Záboj v úmyslu do konce roku 2024 na venkovní stěnu domu zasadit. Zní takto:

**Zde žil a působil
MUDr. IVAN HORÁK
28. 2. 1938 – 4. 1. 2007
chirurg a pozounista
odborný asistent
3. lékařské fakulty UK**

Z kolatury Mšeno

28. ledna 2024: farní kostel svatého Martina ve Mšeně.

Vpravo fara, která je sídlem správy farnosti a farního obvodu (kolatury) mšenských farností v mladoboleslavském vikariátu litoměřické diecéze.

Záboj Horák se poznal s faráři, kteří ve Mšeně působili od jeho dětství až do smrti jeho tatínka. Byli to: strahovský premonstrát Tadeáš Řehák, po něm Augustin Petrucha z Kongregace bratří těšitelů z Gethseman a nakonec Antonín Audy. Faráře Bohuslava Bártka, který zde působil od roku 2006 do své smrti v roce 2015, už nepoznal. Bártkovým nástupcem se stal současný farář Peter Kothaj.

Na podzim 2023 pan farář Peter Kothaj pozval ke spolupráci Rajmunda Treteru z řádu bratří kazatelů-dominikánů a Záboje k ministrování.

Mšenský farní obvod (kolatura) se skládá v současné době z těchto farností:

1. Farnost Mšeno

Farní kostel svatého Martina: růženec, zpověď a mše svatá každou neděli, zasvěcené svátky a liturgicky významné dny, v letním období i v některé všední dny, nechybí pobožnost prvních pátků v měsíci a plánuje se pro postní období páteční křížová cesta. Nedělní mše svatá je slavnostní, s kadidlem a asperges. Společenství věřících, v průměru 15 účastníků, o svátcích až 35, je živé, všichni se dobře znají a radostně účastní zpěvu. Jen pravidelný varhaník nám schází. Prosíme čtenáře, aby nás upozornili na možnosti. Kostel je péčí faráře Kothaje opravován.

Filiální kostel svatého Jiří v Hradsku (viz snímek na titulní straně měsíčníku Church Reporter č. 1/2024): mše svatá v letním období jednou za měsíc.

Filiální kostel Povýšení svatého Kříže v Lobči: ve správě obce, která v něm pořádá koncerty. Lze domluvit občasnou mši svatou.

29. prosince 2023: interiér kostela Povýšení svatého kříže v Lobči. Na snímku P. prof. Jiří Rajmund Tretera se správcem kostela panem Antonem. Na oltářní stůl obec umístila betlém, který vyřezal pan Anton.

Kaple svatého Antonína Paduánského ve Skramouši: zde slavíme modlitební pobožnosti a rozsvěcíme svíčku, stejně tak u Božích muk na křižovatce uprostřed obce. Udržujeme pěkné společenství s rodinou Marečkových, která se o oba objekty stará.

28. prosince 2023: otevřená kaple svatého Antonína Paduánského ve Skramouši. Uvnitř betlém zhotovený vnukem Marečkových. Před kaplí jsme umístili svíčku.

28. prosince 2023: Boží muka uprostřed obce Skramouš.

Nápis na přední straně:

*Ga sem cesta a
prawda y život
Żadny neprichazi k Otcy
nez skrze mne
Jan XIV6*

*Podteż ke me Wsickni
Kteryż obtżżeny ste ga
was obcerstwim
Mat XI28*

*Z nakladem
Skramuske obce
gest tento krjż k ucte
Bożj postawen
Roku 1842*

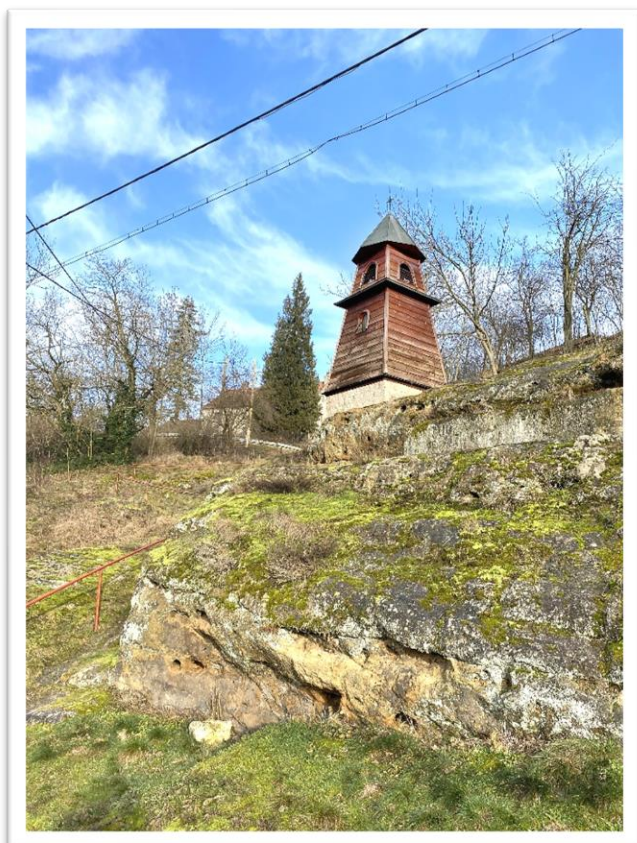
Jiné biblické citáty jsou na ostatních stranách podstavce.

Kaple Nejsvětější Trojice ve Vrátně: zatím slavíme modlitební pobožnosti a rozsvěcíme svíčku.

*27. prosince 2023: kaple Nejsvětější Trojice ve Vrátně. Vlevo náš vůz.
V pozadí obecní úřad Vrátno.*

Zvonice svatého Jana Křtitele ve Stránce. Místní věřící nám vyprávěli o tom, jak ještě v nedávné minulosti faráři sloužili občas mši svatou před zvonicí ve stráni. Lze uvažovat o obnově.

1. ledna 2024: zvonice svatého Jana Křtitele ve Stránce.

O Boží muka a kapličku svatého Jana Nepomuckého ve Stránce pečuje pravidelná účastnice mši ve Mšeně paní Vegrachtová, bytem ve Stránce.

Socha svatého Václava ve Stránce (viz titulní stranu tohoto čísla Zrcadla církve): pravidelně tento posvátný artefakt vně obce, na rozcestí směr Ledce a Chorušice, navštívujeme. Konáme modlitební pobožnost a rozsvěčíme svíčku. 1. ledna 2024 jsme pobožnost vykonali spolu s paní Hejnovou ze Stránky.

2. Farnost Kadlín, spravovaná excurrento

Farní kostel svatého Jakuba staršího: *mše svatá* v letním období *jednou za měsíc*.

*26. prosince 2023: před kněžským hrobem na hřbitově u kadlinského kostela.
V pozadí budova bývalé fary, ve vlastnictví církve.*

Kaple Jména Panny Marie v Ostrém: zde pravidelně slavíme modlitební pobožnosti a rozsvěcíme svíčku.

27. prosince 2023: naše první návštěva u kapličky v Ostrém.

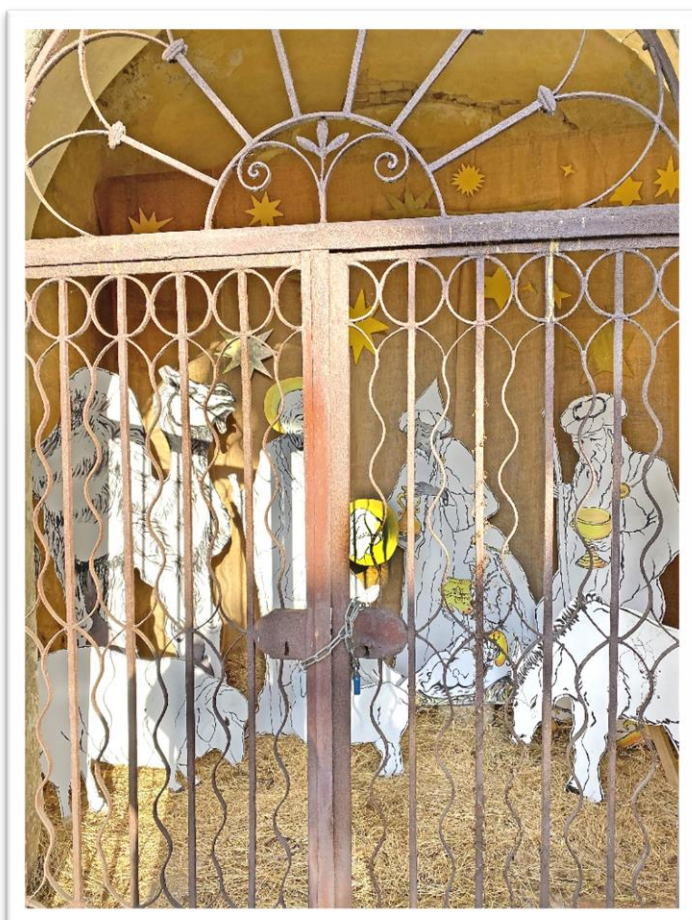
Kaple Nejsvětější Trojice v Tajné: zde pravidelně slavíme modlitební pobožnosti a rozsvěcíme svíčku.

28. prosince 2023: naší první návštěva u kapličky v Tajné.

3. Farnost Skalsko, spravovaná excurrento

Farní kostel svatého Havla: *mše svatá* v letním období *jednou za měsíc*. Kostel (na snímku) je péčí faráře Kothaje opravován.

Detail ke snímku kostela svatého Havla shora. Klanění tří králů instalované v kapli vně skalského kostela.

Oba snímky jsou z 27. prosince 2023.

Socha Panny Marie pod hradbami farního kostela svatého Havla.

*25. ledna 2024: kostel ve Skalsku z druhé strany.
Pod hradbou je socha Panny Marie.*

Nápis na podstavci:

*PROS A ORODUJ ZA NÁS
SVATÁ BOŽÍ RODIČKO!*

Socha svatého Jana Nepomuckého ve Skalsku.

25. ledna 2024: z pobožnosti u sochy svatého Jana Nepomuckého uprostřed obce Skalsko, asi 200 metrů od kostela.

Filiální kostel Narození Panny Marie v Sudoměři: slavíme modlitební pobožnosti a rozsvěčíme svíčku.

4. Farnost Bukovno, spravovaná excurrento

Farní kostel svatého Jana Nepomuckého: ve správě obce, v současné době opravován péčí obce. Lze uvažovat o obnově mší svatých.

Filiální kostel svatého Michaela Archanděla: je zcela zahrazen soukromými pozemky pana Šulce a nepřístupný. Pokoušeli jsme se dvakrát k němu dostat ze dvou stran, což se nám nezdařilo. Snad lze doufat v kladné změny v budoucnosti.

Závěr

Věříme v hlubokou smysluplnost působení v tradičních farnostech mimo velká města. Odkud jinak můžeme získat duchovenský dorost? A bez kněží církev není přece možná. Proto nesmíme ustupovat z působení církve v této misijní oblasti. Několikrát jsme se při rozhovoru se svými sousedy i v kavárnách a hospodách přesvědčili o tom, že zvláště sekularizovaní obyvatelé i věřící, kteří do kostela už nechodí, citlivě reagují na přístup církve k jejich místním komunitám. Pokud rezignujeme na činnost v jejich obci, cítí to jako osobní urážku. Proč bychom neměli navazovat na hrdost místních obyvatel, které těší to, že zůstali na místě a neutekli do velkých měst? Proč tam nejít za nimi?

Druhý závěr

Věříme v nekonečný význam každé mše svaté, kterou sloužíme kdekoli a samozřejmě v budovách kostelů a kaplí. Jde o děj mezi nebem a zemí. Proto *budeme sloužit i tam, kam prý nikdo nepřijde*. Každou mší svatou jsou kostely a kaple dále posvěcovány a s nimi i celé obce, v nichž stojí. A nakonec i *kameny mluví* a jsou němými misionáři. A odkaz předků je plněn a nebesa jásají.

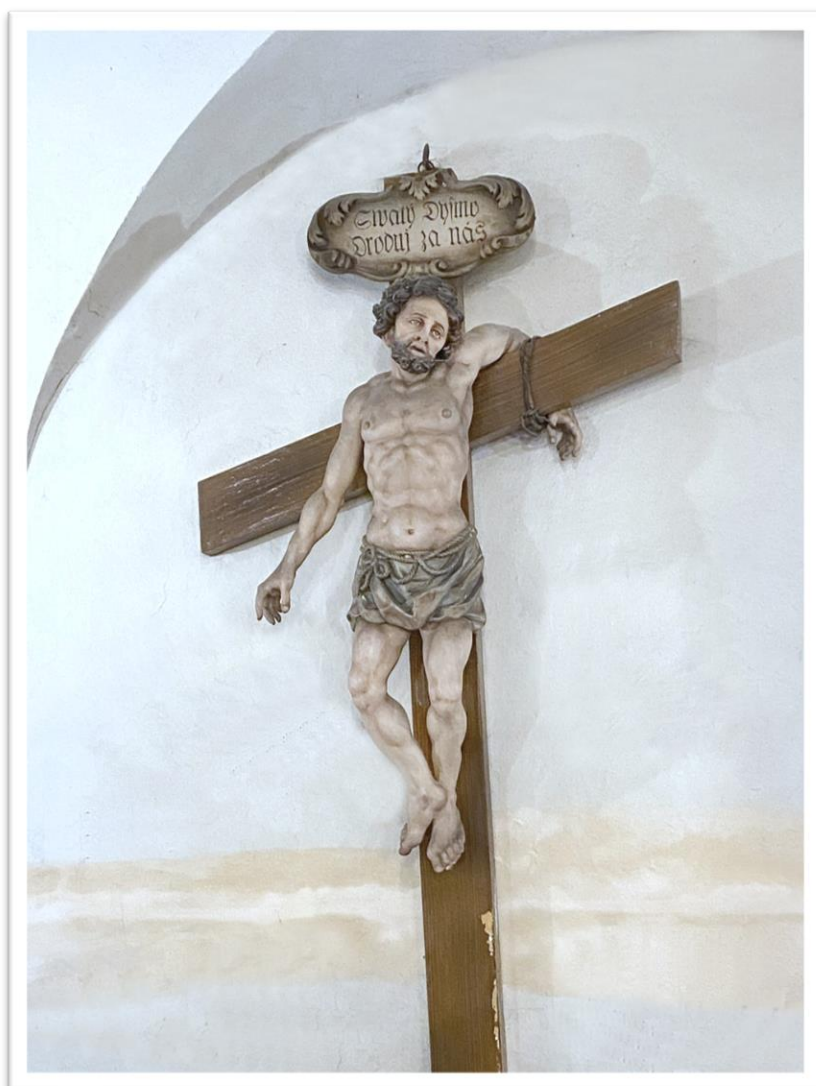
Pozvánka na příští právnickou mši a setkání

Další mše svatá a setkání v křížovnickém refektáři se uskuteční opět první čtvrtek v měsíci, a to **1. února 2024 od 17 hodin**. Srdečně všechny své čtenáře zveme!

Z vikariátní konference v Dobrovici

25. ledna 2024 jsme se na pozvání vikáře mladoboleslavského vikariátu Kamila Škody, faráře v Bělé pod Bezdězem, účastnili vikariátní konference ve farnosti Dobrovice. Srdečně jsme byli uvítáni dobrovickým farářem Františkem Janíčkem, který nás ještě před mší provedl děkanským kostelem svatého Bartoloměje.

25. leden 2024: na snímku z kostela svatého Bartoloměje v Dobrovici je socha ukřižovaného svatého Dismase, lotra po Ježíšově pravici. Jde o velice vzácné a neobvyklé zobrazení.

Nápis nad křížem:

Svatý Dymo

Oroduj za nás

Všechny snímky v tomto čísle měsíčníku Zrcadlo církve: Záboj Horák.

Pozvánka ČKA Pečky na přednášku o kapličkách

V příloze naleznete pozvánku místní skupiny České křesťanské akademie v Pečkách na přednášku o zbožných krajinných artefaktech, který je rovněž i zvláštním předmětem našeho zájmu, jak o tom svědčí celé toto číslo měsíčníku Zrcadlo církve.

Všem členům a příznivcům Společnosti pro církevní právo srdečně doporučujeme, aby do Peček **ve středu 21. února 2024 v 17 hodin** přišli.

Gratulace členům SPCP

21. ledna 2024 oslavil RNDr. Vladimír Roskovec, CSc., vědecký pracovník, bývalý náměstek ministra školství a ředitel Vyšší odborné školy JABOK, své 87. narozeniny.

22. ledna 2024 oslavil JUDr. David Lejček, Ph.D., advokát v Praze, své 50. narozeniny.

23. ledna 2024 oslavil JUDr. Bc. Daniel Bartoň, Ph.D., LL.M.(Cantab), advokát v Praze, odborný asistent na katedře sociální práce Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy, své 40. narozeniny.

26. ledna 2024 oslavil své 30. narozeniny JUDr. Adam Csukás, Ph.D., bývalý tajemník Společnosti pro církevní právo a výkonný redaktor Revue církevního práva, dnes právník a vedoucí úseku správních agend Ústřední církevní kanceláře Českobratrské církve evangelické.

27. ledna 2024 oslavil prof. Jiří Rajmund Tretera 31. výročí své docentské habilitace pro obor *církevní právo*. Událo se tak 27. ledna 1993, den před svátkem svatého Tomáše Akvinského, Učitele církve a snad největšího filosofa i právního teoretika v dějinách Evropy. Otec Rajmund, který je stejně jako svatý Tomáš dominikánem, je přesvědčen, že k jeho úspěchu přispělo i orodování tohoto světce v nebesích.

Nový generální sekretář České biskupské konference

Česká biskupská konference vybrala na svém zasedání ve dnech 22.–24. ledna 2024 nového generálního sekretáře ČBK. Stal se jím P. Roman Czudek, kněz ostravsko-opavské diecéze a dosavadní rektor české papežské koleje Nepomucenum v Římě. Nahradí dosavadního generálního sekretáře P. dr. Stanislava Příbyla CSsR, který byl papežem 23. 12. 2023 jmenován litoměřickým diecézním biskupem.

Periodikum *Zrcadlo církve*, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro – České Budějovice. Vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3, kolektivní člen České křesťanské akademie.

Snímek na titulní straně: 25. ledna 2024, svatý Václav v obci Stránka (3 km východně od Mšena) na rozcestí směr Ledce a Chorušice. Zde slavíme pravidelně modlitební pobožnost a rozsvěcíme svíčku. Snímek Záboj Horák

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP

Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák

Redaktor: Jakub Nagy

Layout: Marek Novák

Technický redaktor: Tomáš Grundza

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází jednou měsíčně.

spcp@prf.cuni.cz

ISSN 2695-0111